

ללא כותרת (194418)

מאת אלינור מילצ'ן ושרון בורשטיין ביצ'צ'י

אלינור מילצ'ן 052-3270351

Elinor.milchan@gmail.com

שרון בורשטיין ביצ'צ'י 054-4514103

Sharon.bichachi@gmail.com

תיאור דמויות

נלי - אמנית בתקופות שונות, גיל 18 עד אמצע שנות ה-60 לחייה.

נלי המבוגרת - בשנות ה-90 לחייה.

פיטר - חבר ילדות של נלי ואהבתה הגדולה - גילאי 25, 35, 65.

סדרנית / אלגה / קצינה

סדרנית - בת 40.

אלגה - אוצרת וחברה של נלי - גילאי +20, 40.

קצינה - בת 40.

אלחנדרו / אדוארד

אלחנדרו - מוסיקאי וחבר של נלי - גיל 20 עד 30.

אדוארד - מדען וחוקר, בן זוגה של נלי - גיל 45 עד 55.

גרי / מראיין / קצין נאצי

גרי - בעל הסטודיו של נלי. בן 50.

מראיין - מראיין את נלי. בן 50.

קצין נאצי - בן 50.

בחורה עם פיסת בד - אילמת שרק נלי יכולה לראות אותה - בת 18.

ללא כותרת (194418)

תמונה 1

סדרנית התיאטרון מכניסה לבמה את נלי הצעירה (בת 18) הן הולכות יחד ונעצרות בעומק הבמה באמצע.

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה)

בלאק.

תאורה מעגלית מסנוורת נעצרת על נלי המבוגרת (באמצע שנות ה-90 לחייה) שיושבת בקהל.

V.O (גבר): לקבלת פרס מפעל חיים, תעלה ותבוא אחת האמניות הגדולות של זמנינו - נלי.

נלי המבוגרת עולה על הבמה.

נלי המבוגרת: ערב טוב, קהל יקר, עמיתים נכבדים, חברים, משפחה ואלה שהגיעו לכאן במקרה כי חשבו שזו הצגה. אני מאוד מתרגשת להיות פה. זו זכות גדולה להיות נוכחת כאן... ועכשיו. היו רגעים בהם לא האמנתי שאני אעמוד פה; שאעמוד בכלל. אבל הנה אנחנו.

פאזזה.

(מרכיבה משקפיים, מסתכלת על הדפים ומתחילה לצחוק במבוכה) אוו... איך אני יוצאת מזה.... " זה לא מה שכתבתי בלילה!..." "צבעי פחם, קנבס, מברשות... צריך להיות בן אדם... באמת מיוחד כדי לבוא עם הדפים הלא נכונים לטקס. כנראה שזה בא עם הגיל... בכל זאת 96 לא הולך ברגל... כן... כן...? (לסדרנית) את תמשיכי לעמוד שם בלי לעזור לי...? (לקהל) כנראה שאני לבד בסיפור הזה...

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה).

נלי פותחת פיה לצעקה אילמת.

נלי המבוגרת: עץ שנופל ביער ואין מסביב מישהו שיכול לשמוע אותו... האם עדיין ישמיע קול? (פאזזה) האם הוא בכלל נפל, אם אף אחד לא היה שם כדי לאמת את זה...? החובה שלנו היא להנציח את "העצים" שנכחדו בידי האדם; להשיב את זעקותיהם, כי חדלנו להקשיב. צריך הרבה רעש כדי להחיות קולות שהושתקו, שנקטעו בטרם עת. לשכוח אותם, משמע להרוג אותם שוב. אז כן, קיבלתי לא מעט ביקורות על היצירות שלי; שהן עושות הרבה רעש; שהן פוליטיות... "מפריעות לשלווה הנינוחה של רבים מאיתנו". אין ידיעה משמחת מזו! אני רוצה להודות לחברי הוועדה שבחרו בי לקבלת הפרס, זה מעמד עם אחריות גדולה והתחייבות להמשיך ליצור. ואני אמשיך כל עוד יש לי דופק!

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה).

מסמנים לי שנגמר הזמן... אז... לחיי האמנות, הפמיניזם ולתקווה שנתתי השראה לאמנית או אמן להיות עקשן ובלתי מתנצל. תודה... אני אלך לחפש את הדפים שלי.

הסדרנית מובילה את נלי המבוגרת לשבת וחוזרת למקומה.

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה) - הופך לצליל משרוקית יומולדת.

נלי הצעירה (בת 18) עושה עמידת ראש.

תמונה 2:

תאורה פלאשבק. טרזין - 1941.

נלי (בת 18) ופיטר (אמצע שנות ה 20 לחייו).

פיטר: (מחזיק משהו שמסמל עוגה עם נר) "היום יום הולדת, היום יום הולדת, היום יום הולדת ל-נלי..."

נלי: (עדיין הפוכה ולא יכולה לראות את פיטר) תן לי לנחש... עוגת גבינה.

פיטר: הפעם זה הגיע עם ברכה. אבל שלא יעלה לך לראש. (נלי "מכבה" את הנר הדמיוני)

נלי: (קוראת את הברכה כשהיא הפוכה) "תקשיבי לי יותר, תגיעי רחוק"?

פיטר: תראי איפה את.

נלי: מפה העולם נראה יותר טוב.

(פיטר עושה עמידת ראש)

נלי: בוא נישאר ככה לתמיד. (נשארים הפוכים ושותקים)

פיטר: אני לא יורד לפניך.

נלי: שהאישה הטובה ביותר תנצח! (מפילה אותו)

פיטר: את לעולם לא תפסיקי... (מתיישב לעבוד) נל, סיימת את האיורים לאופרטה?

נלי: אני צריכה לעבוד על זה עוד.

פיטר: זה חייב לצאת לדפוס עד סוף היום. (נלי מתהפכת)

נלי: חמש דקות אני מסיימת עם זה. (מתיישבת על השולחן שלו ומציצה בעיתון) מה

זה...? "האישה של המס...."

פיטר: (קוטע) שששש (ממשיך לעבוד)

נלי: אל תשתיק אותי. כתוב פה ש...

פיטר: שניה נל...

נלי: "האישה של המאסטר"??? באמת???

פיטר: ידעתי שזה יעצבן אותך...

נלי: פרידה קאלו היא אמנית בזכות עצמה, למה צריך להקטין אותה? את פיקאסו מגדירים כמאהב של דורה מאר? לא! אז אותו הדבר!

פיטר: נל, זה עיתון ישן... מ 1933. מי ידע אז מי זו פרידה.

נלי: במקסיקו כולם ידעו!

נלי לוקחת פחם ומחברת את הגבות שלה.

נלי: (גבות מחוברות ומבטא מקסיקני) "Soy la artista!" (צוחקים)

פיטר: את בהחלט אמנית! הלוואי וכולם יראו את העולם הזה כמוך. (מנסה למחוק לה את הגבות) התחלת לקרוא את דה בבואר?

נלי: היא כבר חזרה למדף.

פיטר: לא אהבת?

נלי: "סוף סוף היא בחרה. היא בחרה בעצמה"...

פיטר: פששש...

נלי: לא יכולתי להפסיק לקרוא.

פיטר: ארבע מאות ושמונה עשרה עמודים ביומיים. שברת את השיא של עצמך.

נלי: אני כל יום מנסה לשבור שיאים.

פיטר: 10 שניות.

נלי: זה חי?

פיטר: לא.

נלי: אז דומם...

פיטר: כן.

נלי: רהיט?

פיטר: לא.

נלי: בגד?

פיטר: לא.

נלי: משהו שאני משתמשת בו?

פיטר: בינגו.

נלי: פחם?

פיטר: לא...

נלי: אהההה....

פיטר: נגמר הזמן... / נלי: קמח!....

נלי: ררר... ידעתי!!!

פיטר: התקבלת!

נלי: לא היה לי ספק.

פיטר: לתערוכה הקבוצתית...

נלי: מה? על מה אתה מדבר...

פיטר: בניו יורק. את משתתפת בתערוכה בניו יורק!

נלי: איך?

פיטר: שלחתי בשמך טפסים... והתקבלת.

נלי: "שלחתי בשמך"?!...

פיטר: הוספתי לזה גם כמה עבודות שלך...

נלי: מה אתה אומר...

פיטר: בעצמך אמרת שלא היית עושה את זה.

נלי: אז זה נותן לך זכות לעשות את זה?

פיטר: העבודות שלך צריכות לקבל במה. את מבינה את זה?

נלי: פיטר, אתה לא מחליט בשבילי!

פיטר: אני יודע מי את...

נלי: גם אני!

פיטר: כל דבר אחר שתעשי ישתק אותך! מתי תבחרי כבר בעצמך?

נלי: זו החלטה שאני צריכה לקחת!

פיטר: את חייבת ליצור עתיד. זה הקול שלך!

נלי: בדיוק! שלי!

פיטר: איפה זאת שצעקה לי לפני שניה "Soy la artista" ?

נלי: היא כאן!

פיטר: אני לא אתן לך לפספס את זה.

נלי: קל לשפוט כשרואים את הדברים מבחוץ.

פיטר: יכולת פשוט להגיד תודה.

נלי: תודה!

פאזזה.

פיטר: יש לך הזדמנות אחת... ויתכן מאוד שהיא האחרונה. תנסי, מקסימום

תצליחי!

נלי: פיטר! ... (פיטר יוצא) פיטר! ... (פיטר עוצר)

נלי: אל תנסה לעצור אותי.

פיטר: מה?

נלי: אני נוסעת לניו יורק!

פאזה

פיטר: את לא נורמלית.

נלי: אם הייתי נורמלית, הייתי משתגעת.

פיטר יוצא

תאורה פלאשבק מסתיימת.

סאונד אפקט (שלא מתקשר לסצנה).

צללית של בחורה נראית בין האלמנטים. נלי מרגישה בנוכחות שלה ומתחילה לחפש אותה.

לאחר כמה רגעים, הצללית נעלמת. נלי חורטת עם הפחם קווים.

תמונה 3

ניו יורק - שנות ה-50.

נלי (אמצע שנות ה-20 לחייה) ואלחנדרו (תחילת שנות ה-30)

אלחנדרו נכנס. נלי קופאת ומפסיקה לסמן קווים.

נלי: אלחנדרו?! ... מה אתה עושה פה?

אלחנדרו: מה את עושה פה?

נלי: הייתי בטוחה שאתה...

אלחנדרו: גם אני.

נלי: איך... כמה זמן אתה פה?

אלחנדרו: מאז שנפרדנו. תביאי חיבוק, התגעגעת אלייך.

נלי: (מתרחקת) ... כל הזמן הזה חשבתי... חשבתי שאתה מת. למה לא השארת לי

סימן?!

אלחנדרו: מי דמיין שניפגש שוב... ועוד בניו יורק.

נלי: איך אתה פה?

אלחנדרו: זה באמת משנה?

נלי: זה לא הגיוני. (פאוזה) תפתח את החולצה.

אלחנדרו: מה?

נלי: תפתח אותה!

אלחנדרו: נל?!

נלי: כמו טווס... זוכר? (פותחת לו את החולצה) איפה זה?! אלחנדרו... איפה זה?

אלחנדרו: מה יש לך?

נלי: מה עשית...?

אלחנדרו שותק

נלי: אלחנדרו...

אלחנדרו: אם הגעת עד לכאן כדי לחפור בעבר, אז חבל על הזמן שלך.

נלי: איך אתה מוחק הכל?

אלחנדרו: רציתי לחיות. ואני עדיין רוצה.

נלי: להעמיד פנים שכלום לא קרה, זה לחיות!?

אלחנדרו: את חושבת שזה היה לי פשוט להגיע לכאן? להתחיל חיים חדשים ולבנות משהו, ממה שעוד נשאר ממני? לא הייתה לי ברירה. לכל מי שהגיע לפה לא הייתה.

נלי: יש עוד?

אלחנדרו: הרבה.

פאזזה.

נלי: ...פיטר?

אלחנדרו: אני לא יודע...

נלי: אלגה...?

סאונד אפקט (שלא מתקשר לסצנה)

נלי: מה זה ?!

אלחנדרו: אם תתייחסי לכל רעש בעיר הזאת, תאבדי את עצמך. אז מה את עושה

פה, חוץ מלחיות את החלום ?

נלי: אני? ... אני משתתפת בתערוכה.

אלחנדרו: נליזם בניורקיזם!!! הבאת לפה יצירות ?

נלי: (מוציאה פסלון) נשאר לי רק אותה... זו סקיצה.

אלחנדרו: מטורף שאת עושה את זה מלחם.

נלי: עדיף מתפוח אדמה.

אלחנדרו: את צוחקת אבל יום אחד זה יהיה שווה הרבה. יש לך כבר איפה להיות?

נלי: עוד לא, הכל ממש יקר.

אלחנדרו: את יכולה לנסות במאפייה.

נלי: הם יפשטו את הרגל (צוחקים) תעזור לי למצוא מקום?

אלחנדרו: אצלי בלב כבר יש לך.

נלי: בזבז שאתה הומו.

אלחנדרו: יש כאלה שיחלקו עלייך...

אלחנדרו לוקח דף מגלגל ל"חצוצרה" ומנגן קטע קצר.

נלי: כמה זמן עבר מאז ששמעתי את זה...

אלחנדרו: לא ניגנתי מאז...רעבה?

נלי: תמיד.

פאזזה.

אלחנדרו: סליחה...

נלי: על מה?

תמונה 4

מחוץ לסטודיו של גרי. ניו יורק - שנות ה 50.

נלי (סביב גיל 25) גרי (בן 50)

גרי: סליחה על האיחור. (אלחנדרו נעלם)

נלי: איחור?

גרי: קבעת לנו בעשר.

נלי: עכשיו עשר.

גרי: בדיוק. אני רואה שמצאת את המקום בקלות.

נלי: תמיד מוצאת דרך.

גרי: קוניאק?

נלי: מוקדם מדי בשבילי.

גרי: אנחנו מכירים מאיפשהו?

נלי: לא חושבת...אולי מגלגול אחר.

גרי: לא מאמין בהזדמנות שנייה.

נלי: יש סיכונים ששווה לקחת.

גרי: את תמיד ככה?

נלי: מאז שאני זוכרת את עצמי.

גרי: ראיתי כמה עבודות שלך. האמת הפתעת אותי...

נלי: תודה.

גרי: בכנות, הצלחת גם להעיר אצלי כמה שדים.

נלי: נשמע שהיה לך מעניין.

גרי: אמנות לשם פרובוקציה.

נלי: לשם דיאלוג.

גרי: זה תלוי בהקשר. (בקונטקסט)

סאונד אפקט (שלא מתקשר לסצנה)

גרי: כשאני חושב על זה, זו הסיבה שלא הפכתי לאמן.

נלי: זה לא מתאים לכל אחד.

גרי: היה לי כישרון, את יודעת? אפילו זכיתי פעם בתחרות בגיל עשר...למה את מחייכת?

נלי: ניסיתי לרגע לדמיין אותך בגיל הזה.

גרי: מה כבר הבנתי אז...

פאזה.

נלי: היית חוזר לשם?

גרי: הייתי עושה הכל בדיוק אותו הדבר. אני לא מתחרט על כלום. את?

נלי: מה?

גרי: חרטות?

נלי: אני יוצרת איתם... יש לך סטודיו בשבילי?

גרי: למתי את צריכה?

נלי: לאתמול. יש לי תערוכה עוד שלושה חודשים.

גרי: תספיקי?

נלי: אני יסודית.

גרי: אני יסודי כשאני בוחר שוכרים.

נלי: לפי מה אתה ממיין אותם?

גרי: יש דברים שאני שומר לעצמי.

נלי: אז סגרנו?

גרי: זה יצטרך להישאר בינינו.

נלי: ברור.

גרי: הסטודיו פנוי רק בלילות אז אני אתן לך במחיר סמלי.

נלי: אני יכולה לשלם לך עם יצירות.

גרי: אני חי מכסף.

נלי: כרגע אין לי אבל יש לך את המילה שלי.

גרי: נחמד מאוד אבל אני צריך מקדמה.

נלי: אני אמצא פתרון.

גרי: תשאירי את המקום נקי ואל תגעי בדברים שהם לא שלך. הבנת? תשמרי על שקט ועל פרופיל נמוך, כאילו מעולם לא היית כאן. אה כן...המפתח! (מגיש לה ולא

משחרר) אנחנו מכירים מאיפשהו... (משחרר)

גרי מוציא עט, מפשיל את שרוול שמאל שלה וכותב עליה את מספר הטלפון שלו 194418.
נלי קופאת.

גרי: אם את צריכה עוד משהו, תרגישי בנוח להתקשר.

נלי שותקת.

גרי: מקווה שהמקום יתן לך השראה. נלי... (יוצא)

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה)

בחורה עם פיסת בד מופיעה, יש לה כתם על הזרוע.

נלי מבחינה בה ומתחילה ליצור. הבחורה עם פיסת בד נעלמת.

תמונה 5.

תאורה פלאשבק. טרזין 1943.

נלי (גיל 18) ופיטר (שנות 20 המאוחרות)

פיטר רץ להרים את נלי באוויר.

נלי: תפסיק! פיטר די! תוריד אותי!

פיטר: צריך לחגוג.

נלי: למה?!

פיטר: שלחתי בשמך טפסים ו... (נלי משנה הבעה) סתם! אני צוחק.

נלי: זה לא מצחיק.

פיטר: את לא רוצה לדעת...?

נלי: מה?

פיטר: העיתון הראשון שלנו יצא לפרסום! ו... האיר שלך על הכריכה!!! (פאזזה) את

לא שמחה?

נלי רצה הצידה להקיא ומבלי שמבחינה, נופלת ממנה **פיסת בד** (זהה לזו של הבחורה האילמת).
פיטר מרים אותה ושם בכיס.

פיטר: (נלי חוזרת) מה קרה? (פאזזה) נלי? (פאזזה) ... מה יש לך, נלי? ... את מוכנה

לדבר?!

נלי: (לוחשת) אני בהריון.

פיטר: מה? ... את מה?! ... ממי?

נלי: מה אני עושה? (פיטר שותק) פיטר, מה אני עושה?

פיטר: כמה זמן את כבר יודעת?

נלי: לא יודעת. לא הייתי בטוחה ש...

פיטר: באיזה שלב זה?

נלי: כמה חודשים ... אולי ...

פיטר: (לעצמו) חודשים.

נלי: ... לא יודעת ... איך אני מסתירה את זה?

פיטר: כמו שהצלחת עד עכשיו.

נלי: פיטר!

פיטר: מה את רוצה שאני אגיד?!!! (מתפרץ) ביקשת שאני אפסיק להחליט בשבילך!

נלי: אני יודעת!!! ועכשיו אני מבקשת שתענה לי!

פיטר: מה זה משנה... גם ככה בסוף תעשי מה שאת רוצה.

נלי: אני עדיין יכולה לשמוע אותך.

פיטר: את באמת חושבת להביא ילד לעולם כזה? פה?!

נלי: אני לא מסוגלת לחשוב כרגע.

פאזזה

פיטר: זה ברור לשנינו איך זה יגמר.

נלי: פיטר...

פיטר: מה?!

נלי: אני רעבה.

פיטר נעלם.

תאורה פלאשבק מסתיימת.

תמונה 6

ניו יורק - שנות ה-50.

נלי (אמצע שנות ה-20 לחייה) ואלגה (אמצע שנות ה-20 לחייה)

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה). אלגה מופיעה עם סיגריה.

אלגה: נשארו לי קצת פירורים.

נלי: אלגה!!!

אלגה: כמה דמיינתי את הרגע הזה. (הן מתחבקות) הגעגועים אלייך הרגו אותי.

נלי: איך ידעת שאני כאן?

אלגה: אני מכירה את גרי.

נלי: באמת?

אלגה: אישיות מורכבת אבל יש לו הרבה קשרים.

נלי: בהחלט מפצה על עניין האישיות.

אלגה: נלי! ראיתי את התערוכה שלך וזה פשע לא להפיץ אותה.

נלי: היית בתערוכה?

אלגה: שאני אפספס אותה? (פאזה) ששש... שמעת את זה?

נלי: מה?

אלגה: תקשיבי.

(נלי מתאמצת לשמוע)

אלגה: התחלנו לעבוד יחד!

נלי: בפעם האחרונה שהתראינו...היו לך תוכניות אחרות.

אלגה: נל, יש לך קריירה מזהירה לפנייך.

נלי: אני אוהבת את החשיבה שלך. את צריכה לעשות את זה יותר.

(לוקחת לה את הסיגריה)

אלגה: ברגע שמוזיאון קונה את העבודות שלך - אני מפסיקה. (לוקחת את הסיגריה

בחזרה).

נלי: את מוזמנת להפסיק לעשן כבר עכשיו.

פאזזה.

נלי: שאלחנדרו סיפר לי שאת פה...

אלגה: (קוטעת) אלחנדרו...!?

נלי: כן... הוא אמר לי ש...

אלגה: (פאזזה) נל, אלחנדרו לא הספיק.

נלי: מה לא הספיק?

אלגה: הוא לא הגיע לכאן.

נלי: מה זאת אומרת? נפגשנו... הוא אפילו ניגן לי.

אלגה: נל....

נלי: אל תסתכלי עלי ככה! אני מכירה את המבט הזה...

אלגה: זה בסדר...

נלי: לא. זה לא. אני יודעת מה ראיתי! אני הייתי איתו (נכנסת להתקף) הייתי איתו.

אלגה: אני יודעת.

נלי: נגעת בו... שמעתי אותו... הוא ניגן לי!...ראיתי איתו...ראיתי איתו...אני

יודעת....

אלגה יוצאת.

סאונד אפקט (שלא מתקשר לסצנה).

בחורה עם פיסת בד מופיעה ומגלגלת את הבד לחצוצרה, ברגע שמכניסה לפה הבד נשמט.

הבחורה נעלמת.

נלי מתחילה להזיז אלמנטים וליצור.

תמונה 7

ניו יורק - שנות ה-50.

נלי (אמצע שנות ה-20 לחייה)

נלי לוקחת פחם וכותבת איתו.

"אוקטובר 1957

פיטר יקר.

ניו יורק טובה אלי!

צדקת! זה היה רעיון מבריק לבוא.

רק שלא יעלה לך לראש.

שלך, נלי".

נלי מזיזה אלמנטים שחלקם עשויים מלחם ומתחילה ליצור מהם..

תמונה 8.

ניו יורק. שנות ה-50.

נלי (אמצע שנות ה-20 לחייה) וגרי (בן 50).

גרי: סליחה, לא התכוונתי להבהיל אותך. קפצתי רק לבדוק אם יש רטיבות. (מסתכל על התקרה ושותה מהפלאסק) ... כמו שחשבתי... יש נזילה...
איך מתקדם? את מצליחה לנצל כל רגע?

נלי: אני בסדר. תודה.

גרי: על מה את עובדת עכשיו?

נלי: אני לא מדברת על היצירה כשאני בתהליך.

גרי: חשבתי שיצירה היא דיאלוג...

נלי: לא בשלב זה.

גרי: לא תעשי לבעל הבית תצוגה מקדימה?

גרי מציץ על אחת מהיצירות שלה.

גרי: זה אמנות!?

נלי: תלוי בהקשר.

גרי: מותק, אני כבר בגיל שאי אפשר לחנך. אני אדם פרקטי.

פאזזה.

גרי: תשתחררי קצת. את עובדת יותר מדי.

נלי: זה מה ששומר לי על השפיות.

גרי: תספרי לי משהו על עצמך. בחורה יפה כמוך לבד בניו יורק...

נלי: אני לא לבד.

גרי: אין לך טבעת – את לבד.

נלי: אני מכירה כאלה שגם עם טבעת הם לבד.

גרי: ואני מכיר כאלה שבגלל האומץ שלהם, הם טומנים לעצמם בור...אני אחזור לתקן את הנזילה.

נלי: תודה.

גרי יוצא.

נלי חוזרת ליצור.

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה). לאחר כמה רגעים, גרי חוזר, נעמד מאחוריה ומכופף אותה על השולחן. נלי לכודה והוא אונס אותה. התאורה מעומעמת ואנו רואים רק את הפנים של נלי מסתכלות ישירות על הקהל. גרי לוקח לגימה מהפלאסק ומניח על השולחן.

גרי: כמו שחשבתי...אנחנו מכירים מאיפשהו.

נלי: (מרימה מבט לקהל) לא גמרת. (היא שותה את הפלאסק עד הסוף).

נלי: אני מכאן יכולה רק לעלות. לך כבר אין לאן לרדת.

נלי מחברת לעצמה בטן הריונית. גרי נעלם.

תמונה 9

סלון הבית בניו יורק - 1960.

נלי (סביב גיל 35) בהריון. אדוארד (גיל 45).

נלי עושה ליפסינג לאריה "הבנרה" מהאופרה "כרמן". אדוארד, בן זוגה, מצטרף עם כובע שלה. **הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה)** שמתמזג לצלצול הטלפון שבסלון. נלי ממשיכה "לשיר" ואדוארד עונה לטלפון.

אדוארד: הלו... (מנסה להתגבר על המוסיקה) הלו? הלו? הלו? הלו... נלי

(מסמן שתכבה את המוסיקה) הלו? (מנתק).

נלי: מי זה היה?

אדוארד: לא יודע. לא דיברו. (נלי מהורהרת) זוכרת שאנחנו יוצאים היום?

נלי: ככה?

אדוארד: (ג'סטה עם הכובע) זה גונב פוקוס?

נלי: (מבחינה בעיתון) למה זה פה? קראת את הכתבה?

אדוארד: זה טוב!

נלי: "...רבים לא מצליחים לפענח את התופעה הנקראת נלי". מה טוב בזה?
(מורידה ממנו את הכובע שלה)

אדוארד: ההמשך של זה טוב.

נלי: אדוארד, מעולם לא הסתפקתי ב"טוב".

אדוארד: הסתפקת בי.

נלי: אפילו המבקר כתב שאם הייתי גבר, העבודות שלי היו מתקבלות אחרת.

אדוארד: למה להתעסק במה אחרים חושבים.

נלי: למה אתה קראת את זה?

אדוארד: זה לא משנה את מה שאני חושב.

נלי: אתה מבין ששוחטים לי את היצירות כי יש לי שדיים!?

אדוארד: נל, היסטוריה לא נעשית ביום. אפשר לראות את זה גם בסטיסטיקה ש...

נלי: סטיסטיקה?!? מדובר על אנשים לא על מספרים.

אדוארד: את יודעת למה התכוונתי. אפשר לראות שיש מגמת שיפור בקרב הנשים...

נלי: שיפור...למה במוות כולם שווים ובחיים לא?

אדוארד: שנבטל את הערב?

נלי: כן. לא יודעת. אולי. אין לי אוויר...אני חייבת סיגריה.

אדוארד: זה לא טוב לך עכשיו.

נלי: ההמשך של זה טוב.

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה): אזעקה קצרה צורמת שהופכת לשריקה של קומקום.

אדוארד: אני אכין לך תה (תוך כדי יציאה) רואה...שוויון. (יוצא).

חתיכת לחם נזרקת לבמה.

תאורה פלאשבק. טרזין 1943.

נלי (בת 17) ופיטר (אמצע שנות ה-20 לחייו, לבוש בגדים מרוטים).

פיטר יושב על הרצפה מאחורי קיר שמפריד ביניהם.

פיטר: תפסת? קשה כמו אבן אבל אכיל.

נלי: תודה.

פיטר: יש לך משהו?

נלי: רגע...כן! לא... עכשיו כן.

פיטר: זה חי?

נלי: לא.

פיטר: מאכל?

נלי: הלואי...

פיטר: אז דומם...

נלי: כן.

פיטר: בגד...? חפץ...?

נלי: שאלה אחת!

פיטר: חפץ.

נלי: טעית.

פיטר: מעיל?

נלי: לא.

פיטר: חולצה?...מכנסיים...חצאית...?

נלי: פיטר...

פיטר: רמז.

נלי: תופרים אותו.

פיטר: צהוב.

נלי: (פאזזה) לא היית צריך לשים אותו.

פיטר: מעדיף להיות בצד הזה...

נלי: עכשיו אתה תקוע פה.

פיטר: בסדר מבחינתי.

נלי מסירה את הבטן ההריונית.

נלי: ועכשיו מה?

פיטר: תגידי לי את.

נלי: עכשיו תאכל. מחר נדאג למחר... פיטר?

פיטר: כן?

נלי: בתיאבון.

נלי מתחילה לאכול מהלחם, מוציאה מהפה ומתחילה ללוש אותו.

היא יוצרת מהלחם את הפסלון שנתנה לאלחנדרו (תמונה 3).

תאורה פלאשבק מסתיימת. פיטר נעלם.

סטודיו בבית של נלי ואדוארד. ניו יורק - 1967.

נלי בשנות ה-40 לחייה.

נלי ממשיכה ליצור. היא לוקחת פחם וחורטת קווים (בדומה לתמונה 2).

נלי כותבת עם הפחם.

נלי: (אומרת בקול)

"אוקטובר 1967.

פיטר יקר.

עברו 10 שנים.

אתה חסר לי".

תמונה 12

הבית של נלי ואדוארד. ניו יורק 1967.

נלי (סביב 40) ואדוארד (שנות ה-40 המאוחרות לחייו).

אדוארד: עם מי דיברת?

נלי: אף אחד. אתה לא מוכן?!

אדוארד: נרדמתי עם דיוויד. רצית שווין...

נלי: לא ידעתי שזה יבוא עם פיג'מה.

אדוארד: לכל דבר יש מחיר.

נלי: אדוארד, זוכר את הפעם הראשונה שנפגשנו?

(אדוארד שותק) אמרת שחסרה לך מתיקות בחיים והעברתי לך את הסוכר.

אדוארד: זה היה מזמן.

נלי: לא ממש... צריך לאהוב את החיים כדי שהם יאהבו אותך חזרה.

אדוארד: כמה פיוטי.

נלי: אדוארד, אני רוצה שתביט על עצמך דרך האישונים שלי ותראה את מה שאני רואה בך.

אדוארד: זה לא משנה את מה שאני רואה.

נלי: מה אתה רואה?

אדוארד: את באמת רוצה לדעת?

נלי: אין לך מושג כמה!

אדוארד: אני רואה אפור. אפר... ריק. לא נשאר ממני כלום מלבד הסיוטים שלא עוזבים אותי שאני כבר לא יודע מה אמיתי ומה חלום.

נלי: (נוגעת בו) זה אמיתי...

אדוארד: אני לא מצליח לנשום בלי שתקוע לי גוש בגרון/

נלי: אדוארד...

אדוארד: הדמעות שלי התייבשו... כל לילה אני נשמת לאדמה עם רגליים כרותות, שיניים נופלות ונרקבות בפה... אני מנסה לצעוק ולא יוצא לי קול... ואין אף אחד שיכול לשמוע. זה מה שאמיתי לי כרגע. את מבינה?

נלי: אדוארד, תוכיח לסיוטים שלך שיש לך גם חלומות!

אדוארד: מה זה משנה מה החלומות שלי אם אני מרגיש כמו גופה שמתחננת להיקבר.

נלי: התאהבתי בך כי למרות הכל היתה לך התשוקה לחיים.

אדוארד: שיקרתי. אני לא כמוך...

נלי: תרים את עצמך! אם לא בשבילך, לפחות בשביל הבן שלך!

אדוארד: הבן שלי? (יוצא)

נלי: תנסה! מקסימום תצליח.

תמונה 13

ניו יורק 1967. סלון הבית.

נלי (בת 40) ואלגה (בת 40).

אלגה מתפרצת לבית עם סיגריה.

אלגה: עשית את זה!!! כל הביקורות בשמיים ואפילו סגרתי לך את הראיון ההוא בטלוויזיה.

נלי לוקחת את הסיגריה ממנה.

אלגה: את בסדר?

נלי: אני לא מצליחה לנשום.

אלגה: את לא נושמת בגלל הסיגריה. (לוקחת ממנה בחזרה).

נלי: חשבתי שהפסקת.

אלגה: גם אני. קדימה, מוכנה לעולם הגדול?

נלי: תמיד הייתי. לעולם לקח זמן. (מכבה לאלגה את הסיגריה)

אלגה: אהה!!! תנחשי מי עוד מגיע הערב...

נלי: (פאזזה) פיטר?

אלגה: יותר בכיוון של... פיקאסו!

נלי: (מתפוצצת מצחוק) סליחה! (ממשיכה בהתקף צחוק) סליחה! ...

(אלגה שותקת)

נלי: (מתאפסת) הוא באמת מגיע לתערוכה שלי?!

אלגה: כן. ועוד במוזיאון MOMA! הצלחת לעבוד על כולנו! אנחנו חייבות לצאת-תתאפרי.

נלי: התאפרתי!

אלגה: (מורחת אודם לנלי) עכשיו את מאופרת! (מורחת גם לעצמה ומדליקה סיגריה) אחרונה!!!

נלי מדליקה רדיו ורוקדת, אלגה מצטרפת אליה עד שמבחינות באדוארד שחלף בסלון וחזר לחדר. נלי מפסיקה לרקוד.

אלגה: הוא מגיע היום?

נלי: כן, כן. הוא תכף מתארגן ...

אלגה: (מבחינה בשעה) אנחנו חייבות לצאת!

נלי: אני מחכה לו.

אלגה: את לא יכולה לאחר לפתיחה שלך.

נלי: לכי. ניפגש שם.

אלגה: טוב. אל תתעכבו. (יוצאת. חוזרת לקחת את הסוף של הסיגריה, נלי לוקחת ממנה ואלגה יוצאת).

השיר ברדיו מסתיים והשדרן אומר: "שמענו עכשיו את אלחנדרו לוי מתוך מופע הסולו החדש שלו. ונעבור לקטע מתוך מקהלת...". נלי סוגרת את הרדיו ומחפשת מצית.

תמונה 14.

תאורה פלאשבק. טרזין 1942.

נלי (בת 17) אלחנדרו (אמצע שנות ה-20 לחייו).

אלחנדרו מופיע ומתקרב להדליק לה את הסיגריה. היא לוקחת שכטה ואז מהיד שלה נותנת לו גם. הם מעשנים אותה ביחד ולאט.

נלי: אל תיתן להם. אלחנדרו... תרים את הראש. ... תראה להם מי אתה. זה הדבר היחיד שהם לא יכולים לקחת ממך. אתה יוצא מפה כמו טווס. אתה שומע אותי? (אלחנדרו משותק ונלי מתחילה לצייר עם הפחם על פניו) תפתח אותה. (נלי פותחת לו את החולצה וממשיכה לצייר על כל גופו).

אלחנדרו: (לוחש) נליזם...!

נלי: ...מה?

אלחנדרו: יקראו לזה "נליזם"!

נלי פורצת בצחוק שמתערבב עם בכי.

נלי ממשיכה לצייר עליו.

אלחנדרו: סליחה...

נלי: על מה?

תאורה פלאשבק מסתיימת.

אלחנדרו נעלם ונלי ממשיכה את הציור.

סאונד אפקט (שלא מתקשר לסצנה) הופך לצלצל טלפון.

תמונה 15.

ניו יורק 1967.

נלי (בת 40)

המשך סאונד אפקט - צלצל טלפון מתגבר ומתמזג לרעשים נוספים (שלא מתקשרים לסצנה). נלי רואה צללית חולפת בצד השני של הבמה. תאורה מעגלית מתחילה לסנוור אותה. נלי במאבק לחפש את מקור הרעשים והצללית שבכל פעם מופיעים בכיוון אחר.

נלי: אלחנדרו? ... אלחנדרו...

נלי רואה את הבחורה עם פיסת בד עומדת קפואה בצד הבמה. הבחורה נעלמת ומהקצה השני של הבמה מתחזקים הרעשים. נלי הולכת לכיוון הרעש ורואה ממאחורי הקלעים משהו שמבהיל אותה. היא עוצרת, פותחת את פיה לצעקה אילמת ומתמוטטת.

תמונה 16.

ניו יורק - 1967. אולפן טלוויזיה.

נלי (בת 40), אלגה (בת 40), מראיין (בן 50).

נלי והמראיין יושבים זה מול זה. פנס מאיר חזק על נלי. אלגה לוחשת למראיין באוזן ונעמדת

מאחוריו.

מראיין: נלי...? אני חוזר - כאמנית את לא שמה לעצמך גבולות אבל כאדם פרטי, את שומרת לעצמך את חייך האישיים. היום אנחנו כאן כדי להבין מי באמת האדם מאחורי הפרסונה.

נלי: בת האדם מאחורי הפרסונה...הכל נמצא ביצירות, הן כמו רנטגן לנשמה שלי.

מראיין: מתי החלטת שאת רוצה להיות אומנית?

נלי: מתי אתה הפסקת? (פאזזה) כולנו נולדים אמנים עם הצורך ליצור. אבל השאלה היא מתי ולמה זה נעצר לחלקינו.

מראיין: במקרה שלי זה נעצר מסכנה לציבור...נלי, בואי נדבר על השראה. מה קורה כשהיא לא מגיעה, יוצא ששבועות או חודשים אפילו, את לא יוצרת?

נלי: כן, זה חלק מהתהליך וצריך לדעת לקבל את זה. לפעמים מה שצריך זה פשוט "להיות". (פאזזה) ולא לפחד מהשקט הזה.

מראיין: וכשמגיעה ההשראה...איך זה? זה כמו התגלות אלוהית?

נלי: עוד לא פגשתי את אלוהים כדי לדעת איך לענות לך על זה, אבל אם זה יקרה, יש לי הרבה מה להגיד לה.

מראיין: מה למשל?

נלי: איפה את חושבת שהיינו היום, לולא נעלמת כשבאמת היה צריך אותך?

פאזזה

מראיין: מתוך הכאב הגדול הזה, יצרת שפה חדשה. מאיפה קיבלת את ההשראה לעבודה עם לחם, פחם, פירוק אובייקטים?

נלי: מבית הספר של החיים.

מראיין: את יכולה לפרט?

נלי: לא.

מראיין: ...הקמת זרם חדש באמנות במקביל לדאדאיזם ולקוביזם.

נלי: כן. הנליזם פתח להרבה נשים את הדרך באמנות.

מראיין: איך הצלחת להמשיך אחרי כל זה?

נלי: אני לא כאן בשביל עצמי.

מראיין: בכל זאת...בחרת בחיים.

נלי: בחרתי ליצור חיים!

מראיין: יצרת גם משפחה.

נלי: כן.

מראיין: כולנו הצטערנו לשמוע על מותו הפתאומי של אדוארד.

נלי: זה כבר לא משנה אם שרדת כשהפסקת לחיות.

מראיין: אני מתאר לעצמי שזה היה ממש לא פשוט לבן שלך.

נלי: כן, זה היה מסובך אפילו.

מראיין: כן...התכוונתי מסובך...

נלי: בוא תתרכז בשאלות שכתבו לך.

מראיין: (קורא) עכשיו כשאת אלמנה, זה משפיע על האמנות שלך?

נלי: בטח!

מראיין: איך זה בא לידי ביטוי?

נלי: עכשיו אני עושה אלמנות.

מראיין: אלמנות...אני שמח לראות שחוש ההומור שלך עדיין קיים.

נלי: עוד לא קם האדם שהצליח להשמיד לי אותו.

מראיין: מילים אחרונות לסיום?

סאונד אפקט (שלא מתקשר לסצנה).

תמונה 17.

ישראל. 1983

נלי (בשנות ה 60 לחייה). פיטר (נושק ל 70).

נלי:

"אוקטובר 1983.

קיבוץ יד מרדכי. ת.ד. 194418 ישראל.

שלך לתמיד?"

פיטר: (נכנס עם המכתב) שלא יעלה לך לראש...

נלי עומדת המומה ולאחר כמה רגעים רצה לחבק אותו.

נלי: לקח לנו קצת זמן, לא?

פיטר: דברים טובים מבשילים לאט.

נלי: כמו הקמטים שהתווספו לפנים שלנו.

פיטר: לצערי, אני כבר לא מצליח לראות אותם. (מתקרבים)

נלי: בוא נישאר ככה לתמיד.

פיטר: אני לא מתכוון לאבד אותך שוב.

נלי: הבית לא גדול, אז סביר להניח שזה לא יקרה... (פאזזה) באיזשהו שלב אני אצטרך להתפנות....

נלי ופיטר מתחילים יחד לצחוק צחוק חסר מעצורים.

נלי: פיטר...למה אף פעם לא דיברת כשהתקשרת?

פיטר: אם רק היה לי אחוז אחד מהאומץ שלך...

נלי: אתה עומד פה עכשיו אז כנראה יש לך קצת יותר מאחוז.

פיטר: בזכותך... כל מה שהפכתי להיות - זה הכל את (מוציא את **פיסת הבד**)

נלי: איפה מצאת את זה?!

פיטר: זה מה שהחזיק אותי כל השנים.

נלי: אני מחפשת את זה כבר...

פיטר: שלושים שנה. אני יודע...רציתי מזמן להחזיר לך אותו... (מחבר לה על הבגד)

את יודעת כשהתעקשת לתפור אותו בתוך המדים שלך, כבר אז התאהבתי בך.

בת 17... בקושי ועם כל כך הרבה רצון לשמור על הזהות שלך.

נלי: כן...הייתי עקשנית.

פיטר: את עדיין... מוכנה?

נלי: עכשיו?

פיטר: כן.

נלי: חי?

פיטר: לא.

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה).

נלי: דומם?

פיטר שותק.

נלי: זה מקום?

פיטר שותק.

נלי: מאכל?

פיטר שותק.

נלי: פיטר...?

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה).

פיטר: נגמר הזמן.

נלי: עוגת גבינה?

הבזק סאונד (שלא מתקשר לסצנה).

פיטר: נגמר הזמן.

נלי: לא.

הרעשים מהעולם שבחוץ נכנסים במהלך כל הסצנה.

נלי: לא...פיטר...לא! לא!

נלי בטירוף מארגנת בזה אחר זה, את כל האלמנטים שעל הבמה (כולל המכתבים ופסלי הלחם) ומחברת אותם ליצירת חייה.

תמונה 18.

טרזין 1944.

תאורה חזקה בתנועה מעגלית (זהה לזו שבסצנת הפתיחה). נלי ממשיכה ביצירה ובמקביל נשמעים ברצף כל קולות הסאונד אפקט שהתפרצו במהלך המחזה, אך כעת הם מתקשרים ישירות לסצנה הנוכחית. בהדרגתיות מופיעות כל הדמויות שליוו אותה עד כה. התאורה נעצרת על נלי.

V.O (גבר):

לקבלת פרס מפעל חיים, תעלה ותבוא אחת האמניות הגדולות של זמנינו - נלי.

ברגע שנלי מסיימת את היצירה, היא מורידה את הבגדים ונותנת לקצינה (סדרנית/אלגה). כעת נלי בת 18, אוחזת בפיסת הבד שפיטר חיבר לה. הקצינה לוחשת משהו לקצין (גרי/מראיין) מביאה לו מצית והוא שורף ציורים של נלי (אלו שגרי הציץ עליהם בסצנה). הקצינה מלווה את נלי למרכז וניתן לראות צלב קרס על זרוע שמאל שלה. נלי עם הגב לקהל הולכת לעומק הבמה, משחררת את פיסת הבד ונעלמת אל תוך היצירה שלה.

דממה.

הבמה נותרה ריקה מלבד פיסת הבד שנותרה על הרצפה.

חושך.

סאונד אפקט (שמתקשר לסצנה)

שישה מושבים ריקים שפזורים באולם מוארים, כולל המושב שנלי המבוגרת ישבה עליו.

בתמונה הראשונה.

פן.